

Lekcja 11

10 września

CZEKANIE W TYGLU

Tekst przewodni: Mt 5,5

Zakres studium: Wj 32,1-14; Ps 62,2-9; Ez 24,15-27; Mt 5,43-48; 1 P 2,18-25.

Część I: Przegląd

Tekst przewodni: Ga 5,22.

Zakres studium: 1 Sm 26; Ps 37,1-11; Rz 5,3-5; 15,4-5.

Część I: Przegląd

Nadzieja i cichość, jako ważne narzędzia służące pokonywaniu tygli, są zdefiniowane przez czekanie. Jednak biblijna koncepcja czekania dotyczy nie tylko czekania jako takiego, ale cierpliwego czekania. Ta cierpliwość nie jest strategią polityczną, ale częścią owocu Ducha Świętego. Lud Boży czeka cierpliwie w tyglu, gdyż sam Bóg jest cierpliwy. Bóg jest cierpliwy, bo ma miłujący charakter i wybiera najlepszy czas na swoje interwencje. Bóg wybiera najlepszy czas tak, by dać czas na przyjęcie zbawienia jak największej liczbie ludzi. Czekanie jest możliwe jedynie wtedy, kiedy ufamy Temu, na którego czekamy.

Tematy lekcji: Lekcja tego tygodnia podkreśla dwa zasadnicze tematy:

1. Rozumiemy, że cierpliwe czekanie jest częścią owocu Ducha Świętego i jest niezbędne w pokonywaniu tygli.
2. Cierpliwe czekanie staje się możliwe, kiedy znamy tego, na kogo czekamy, i ufamy Mu.

Część II: Komentarz

Cierpliwość Boga

Jednym z biblijnych wyrażeń opisujących cierpliwość Boga jest wyrażenie „nierychły do gniewu” (Wj 34,6; zob. także Lb 14,18; Ps 103,8; Ne 9,16-17; Jon 4,2; Na 1,3). Zwróć uwagę, że większość tych fragmentów wymienia wyrażenie „nierychły do gniewu” („cierpliwy”) w kontekście innych cech Boga, takich jak te, iż Bóg jest „wielce łaskawy”, „miłosierny i litościwy”, „miłosierny”. Ponadto *Biblia* przedstawia Boga jako cierpliwie znośzącego swój lud (Rdz 18,17-33; Lb 14,27; Pwt 8,2; Ne 9,30-31; Ps 78,38; Iz 42,14; Ez 20,17; Dz 13,18; 1 P 3,20). Jednocześnie zostało podkreślone, że Bóg jest „bogaty w łaskę i wierność” (Wj 34,6) oraz dokonuje „cudów” (Ne 9,17). Jednak jednocześnie „nie pozostawia bez kary” (Lb 14,18; zob. także Na 1,3; 1 P 3,20).

Tak więc najwyraźniej nie należy mylić Bożej cierpliwości z obojętnością, bezsilnością czy niezdecydowaniem. Boża cierpliwość nie jest także fasadą, za którą Bóg oblicza najlepszy czas na zemstę. Bóg jest cierpliwy, bo nieskończenie miłuje nas i pragnie zbawić tak wielu ludzi, jak to możliwe. Paweł zadaje retoryczne pytanie: „Albo może lekceważysz bogactwo jego dobroci i cierpliwości, i pobłażliwości, nie zważając na to, że dobroć Boża do upamiętania cię prowadzi?” (Rz 2,4; zob. także Rz 9,22-24). Piotr wzywa: „Cierpliwość Pana naszego uważajcie za zbawienną” (2 P 3,15 BT), jako że „Pan nie zwleka z dotrzymaniem obietnicy, chociaż niektórzy uważają, że zwleka, lecz okazuje cierpliwość względem was, bo nie chce, aby ktokolwiek zginął, lecz chce, aby wszyscy przyszli do upamiętania” (2 P 3,9; zob. także szerszy kontekst).

Nasza cierpliwość

Biblijne wyjaśnienie Bożej cierpliwości pomaga wszystkim chrześcijanom, a szczególnie nam, adwentystom dnia siódmego, zrozumieć zwłokę związaną z powtórным przyjściem Jezusa. Ponadto pomaga nam ocenić i rozwijać naszą cierpliwość. Krótkie, wybiórcze biblijne studium cierpliwości prowadzi do następujących wniosków:

1. *Biblia* uczy, że cierpliwość jest nieodłączną częścią chrześcijańskiego życia i pochodzi od Boga. Bóg obdarza nas cierpliwością, a także miłosierdziem, pokorą i cichością, gdyż „Chrystus jest wszystkim i we wszystkich” (Kol 3,11), a Bóg nas „wybrał” (zob. Kol 3,12). Jezus wyrabia w nas Jego cierpliwość (1 Tm 1,16). Jesteśmy cierpliwi dzięki „powołaniu”, jakie Bóg skierował do nas (Ef 4,1-2; 2 Tm 4,2). Chrześcijańska cierpliwość jest częścią owocu tworzonego przez Ducha Świętego (Ga 5,22). Jest też częścią pakietu wraz z innym i chrześcijańskimi cnotami, takimi jak miłość, nadzieja i cichość (Ga 5,22; Kol 3,12; Ef 4,1-2; 2 Tm 4,2). Miłość jest cierpliwa (1 Kor 13,4), a nadzieja pozwala nam czekać z cierpliwością (Rz 8,25). Przez cierpliwość połączoną z radością stajemy się mocniejsi (Kol 1,11), a cierpliwość wyrabia charakter (Rz 5,3-4; Jk 1,3-4).

2. Cierpliwość jest główną cechą Bożej reszty w czasie końca: „Tu się okaże wytrwanie świętych, którzy przestrzegają przykazań Bożych i wiary Jezusa” (Ap 14,12; zob. także Ap 13,10). Reszta rozumie potrzebę cierpliwości aż do przyjścia Pana, tak jak rolnik, cierpliwie czeka na żniwo (Jk 5,7-8; zob. także Łk 8,15; Hbr 6,12; 10,36; Ap 14,14-20). Czerpiemy odwagę z Bożego pouczenia danego Habakukowi, wiedząc, że nawet jeśli czasami niektóre proroctwa na czas końca wydają się dalekie od ostatecznego spełnienia, musimy trwać dalej w oczekiwaniu: „Widzenie dotyczy oznaczonego czasu i wypełni się niezawodnie. Jeżeli się odwieka, wyczekuj go, gdyż na pewno się spełni, nie opóźni się” (Ha 2,3). Bóg wzywa nas: „Uspokójcie się, a wieście, zem Ja Bóg” (Ps 46,11 BG). Dawid utrzymywał, że wierzący muszą się nauczyć czekania: „Oczekujże Pana, zmacniaj się, a on utwierdzi serce twoje; przetoż oczekuj Pana” (Ps 27,14 BG).

3. W międzyczasie cały obłok świadków cierpliwie wspiera nas w drodze: „Przeto i my, mając około siebie tak wielki obłok świadków, złożwszy z siebie wszelki ciężar i grzech, który nas usidla, biegnijmy wytrwale w wyścigu, który jest przed nami, patrząc na Jezusa, sprawcę i dokończyciela wiary, który zamiast doznać należytej mu radości, wycierpiał krzyż, nie bacząc na jego hańbę, i usiadł na prawicy tronu Bożego” (Hbr 12,1-2). Jednymi z największych przykładów cierpliwości są: Abraham (Hbr 6,15), jak również prorocy i Hiob, który dowiódł, że „wielce litościwy i miłosierny jest Pan” (Jk 5,11). Jeremiasz postanowił oczekiwać Pana bez względu na wszystko: „Działem mym Pan - mówi moja dusza, dlatego czekam na Niego” (Lm 3,24 BT), bo „Dobry jest Pan dla ufnych, dla duszy, która Go szuka” (Lm 3,25 BT). Paweł wyjaśnia, że przykłady dane nam w *Piśmie Świętym* mają za zadanie pomóc nam w rozwijaniu naszej wytrwałości i mają dawać nam nadzieję (Rz 15,4-5). Wielu innych ludzi wiary, zarówno w czasach nowotestamentowych, jak i później, cierpliwie znosiło ucisk i odważnie reprezentowało Boga i Jego sprawę: „Masz też wytrwałość i cierpiełeś dla imienia mego, a nie ustałeś” (Ap 2,3; zob. także Rz 12,12; 2 Tm 2,24; 2 Tes 1,4; Ap 1,9; 2,19; 3,10). Oczywiście Jezus jest dla nas największym przykładem cierpliwości i cichości w cierpieniu: „Chrystus cierpiał za was, zostawiając wam przykład, abyście wstępowali w jego ślady; On grzechu nie popełnił ani nie znaleziono zdrady w ustach jego; On, gdy mu złorzeczono, nie odpowiadał złorzeczeniem, gdy cierpiał, nie groził, lecz poruczał sprawę temu, który sprawiedliwie sędzi” (1 P 2,21-23).

4. Owszem, istnieją praktyczne aspekty cierpliwości w doczesnym życiu. Jej przeciwieństwo, niecierpliwość, niszczy nasze doczesne życie i czyni nas głupcami (Prz 14,29; 15,18; 16,32; 25,15; Koh 7,8-9). Jednak cierpliwość jest cnotą, którą Bóg daje nam w tygłu ucisku, aby pomóc nam zwyciężyć i odziedziczyć życie wieczne. W swoim nauczaniu o ucisku na świecie Jezus mówi nam: „W cierpliwości waszej posiadajcie dusze wasze” (Łk 21,19 BG). Apostoł Paweł stwierdza, że Bóg „tym, którzy przez trwanie w dobrym uczynku dążą do chwały i czci, i nieśmiertelności, da żywot wieczny” (Rz 2,7). Przez proroka Izajasza Bóg obiecuje nam: „Ci, którzy ufają Panu, nabierają siły, wzbijają się w górę na skrzydłach jak orły, biegną, a nie mdleją, idą, a nie ustają” (Iz 40,31; zob. także Ps 37,7-9; 40,2).

Cierpliwość to ufność

Jan znalazł się w szpitalu onkologicznym. Była surowa zima i panowały dotkliwe mrozy. Pewnego dnia, kiedy pielęgniarka zajrzała do jego sali, Jan powiedział jej, że dzisiaj odwiedzi go jego żona, Anna. Pielęgniarka odpowiedziała:

- Nie przypuszczam, by dzisiaj się zjawiała! Jest minus trzydzieści stopni.

- Znam moją żonę i ufam jej. Ona jest wyjątkowa. Kiedy coś obiecuje, zawsze dotrzymuje słowa.

Godzinę później Anna weszła do sali Jana. Później tego samego dnia pielęgniarka powiedziała mu:

- Szczerze wątpiłam, że pańska żona przyjdzie. Teraz wiem, że to naprawdę szczególna osoba.

Nasze czekanie jest zależne od naszej wiedzy o tym, na kogo czekamy, oraz naszego zaufania do tej osoby. Jeśli znamy Boga i ufamy Mu, nasza ufność nie będzie prowadzić do rozpacz, ale raczej do cierpliwego i aktywnego czekania.

Część III: Zastosowanie

1. Nasza cierpliwość przejawia się w rozmaitych aspektach życia, w których jest wręcz niezbędna: w rodzinie, pracy, trosce o zdrowie, uduchowieniu itd. Jednak prawdziwa cierpliwość zawsze jest zakorzeniona w owocu Ducha Świętego. Napisz ocenę twojej cierpliwości w różnych aspektach życia. Co odkryłeś w tej kwestii? W jakich sprawach dostrzegasz możliwość poprawy? Jak możesz ją uzyskać z Bożą pomocą?

2. Niecierpliwość jest postrzegana jako przejaw niedojrzałości. Dzieci z reguły mają problemy z czekaniem. Ludzie dojrzały są w stanie czekać bez większych trudności, a to dzięki doświadczeniu i zaufaniu. Oceń swoją duchową dojrzałość. Jak pragniesz nadal rozwijać się w cierpliwości?